

Zlata medalja za Naše mesto

Thornton Wilder: Naše mesto, Slovensko ljudsko gledališče Celje, premiera 22. januarja 2014

ZDENKO KODRIČ

Manifestirati in opisovati življenje od rojstva do smrti je – milo rečeno – dokaj nepriljučno početje. Navzlic temu je v ospredju zanimanja, kajti življenje včasih le prinese kak čudež, kak presežek. V celjskem gledališču so bili minuli petek obiskovalci presenečeni nad čudežno režijo igre Thorntona Wilderja Naše mesto v prevodu Tine Mahkote. Življenje prebivalcev ameriškega mesta Grower's Corners ni kdove kako zanimivo in pretresljivo. Mirno bi ga lahko spregledali. A to mesto in njegovi prebivalci imajo nekaj, česar drugi nimajo, imajo čudežnega pripovedovalca, ki štorije meščanov pripoveduje na sentimentalni način. V igri je pripovedovalec, ki se sicer identificira z množico, povrhu še režiser igre Naše mesto. In prav njemu je dano, da smrt spremeni v življenje, iluzijo v resničnost. Ko on govori, je množica tiho ali uporabljala znake, govoricu gluhtonemih. Thornton Wilder (1887-1975) je Naše mesto napisal leta 1938 in zanj dobil Pulitzerjevo nagrado. V drami pripoveduje zgodbo o življenju meščanov v izmišljenem mestu. Osrednje dogajanje se vrti okrog dveh

družin, predvsem okoli sinu zdravniška Gibssa in hčerke časopisnega urednika Webba. Med otrokoma se vname ljubezen, zgodi se poroka in tudi smrt. Drama ves čas poudarja življenje povprečnih Američanov. Iz tega dramskega povprečja izstopa – kot rečeno – vloga Režiserja. Ta usmerja tok pripovedi, jo ustavlja, ilustrira in pospešuje. Zato ima predstava dva režiserja: znotraj igre je to igravec **Branko Završan**, zunaj igre pa njegovo vlogo prevzame režiser **Matjaž Zupančič**. Iz dokaj preproste dramske predloge zgradita igro, ki se popolnoma iztrga rutini in monotoniji. Sestavita nekakšen veličasten omnibus in vizionarski triptih, v katerem ni prostora za dolgočasnost, naveličanost in površnost. Zupančič se poigrava s prizori, jih izumlja in poenostavlja ter riše z dokaj originalnimi režijskimi prvini. Zupančičevi prizori so antološke gibljive slike. Prav zaradi teh posegov je režija sveža; nekakšna nadgradnja brechtovskega sloga, ki epsko spreminja v aktualno. Razvoj dejanj je učinkovit, s pantonimičnim rakurzom sicer ne želi okrniti dogajanja, pospeši ga do te mere, da napetost ne pade. Edina pomanjkljivost se pokaže na ravni ambientalnega: na eni strani Zupančičeva režija gre v ambientalno maniro, po drugi pa mu tega koraka ne dovoli izvesti scenografija (Alen Ožbolt), ki ne doseže neposrednega stika med parterjem in odrom.

Celjsko Naše mesto je odlična predstava. Režija Matjaža Zupančiča je suverena, razkriva vsa čustva, ki jih človek naniza v življenju med rojstvom in smrtjo, igra je zgrajena kot nekakšen domoljuben branik. Dvajsetčlanski igralski ansambel je izenačen in izjemen, vsi igralci dosežejo fokus, ki ga že na začetku določita režija in scenografija. Domiselna režija, izjemna igralska kreacija, čista scenografija in ustrezna kostumografija so tako ambiciozni, da bo predstava navduševala občinstvo in ne nazadnje tudi subtilnejše gledališke kroge. In še beseda o igralcu. **Branko Završan** je posebnost Našega mesta. Njegova igra je zaokrožena celota. Je suveren, ko igra in poje, je dinamičen, ko predstavlja ljudi svojega mesta, je sugestiven, ko skriva emocije, in je resničen, ko je svet okrog njega fiktiven. Skratka - Završanova igra je bila na petkovi premieri dovršena. Tako kot predstava. Tu so še nekateri, ki so zaznamovali igro: **Tanja Potočnik** s svojo pevsko ter **Liza Marija Grašič** in **Blaž Setnikar** z igralsko kreacijo, **Jagoda** in **Lučka Počkaj** pa z subtilno interpretacijo. In zakaj je ta igra na repertoarju celjskega gledališča? Morda zaradi refleksije o današnjih razmerah v državi, v kateri je njenemu političnemu vrhu slaba banka več vredna kot teater in njegova množica.

Page: 14

Reach: 127000

Country: SLOVENIA

Size: 462 cm2

2 / 2

Branko Završan je posebnost Našega mesta. (Arhiv SLG Celje)